

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/64/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124376614
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:6124376614.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci žalobcu: A. B. C., D., E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., G. H. XXXX/XX, zastúpeného JUDr. Andrejom Garom, advokátom so sídlom v Bratislave, Štefánikova 14, IČO: 30 850 436, proti žalovanej: A. I. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., C. XXXX/XX, zastúpenej JUDr. Romanom Henčelom, advokátom so sídlom v Prievidzi, G. Švéniho 8, IČO: 51 007 746, o zaplatenie 130,87 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 3. apríla 2025, č.k. 5C/4/2025-129, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej – vyhovujúcej časti (výrok I.) **potvrdzuje.**

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej – súvisiacej časti o trovách konania (výrok III.) **mení** tak, že žalobca má nárok voči žalovanej na náhradu trov konania vzniknutých pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %.

Žalobca **má** nárok voči žalovanej na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 130,86 eur s 8,4 % ročným úrokom z omeškania od 26.11.2024 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. vo zvyšku konanie zastavil a výrokom III. o trovách konania rozhodol tak, že priznal žalobcovi nárok voči žalovanej na náhradu trov konania v rozsahu 76,52 %.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou podanou pôvodne na Okresný súd Banská Bystrica domáhal voči žalovanej zaplatenia náhrady škody vo výške 130,87 eur s príslušenstvom, ktorú odôvodnil tým, že Okresný súd Trenčín rozsudkom č.k. 19CoP/20/2022-2736 zo dňa 23.06.2022 zmenil výrok V. rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 09.03.2022 č.k. 18P/54/2019-2555 tak, že styk žalobcu s maloletým synom bol upravený počas každého nepárneho týždňa v sobotu od 10,00 hod. do 18,00 hod. a v nedeľu od 9,00 hod. do 18,00 hod. bez prítomnosti matky s tým, že matka je povinná dieťa na styk s otcom pripraviť a odovzdať ho otcovi v stanovenom čase pred vchodom do budovy J. E. F., na K. L. C. F., kde jej ho otec v stanovenom čase odovzdá. Žalobca si v zmysle vykonateľného rozhodnutia súdu išiel dňa 17.09.2022 prevziať maloletého a za týmto účelom pricestoval z miesta svojho bydliska. Pred príchodom žalobca upovedomil žalovanú o svojom príchode prostredníctvom SMS správy a do pozornosti jej dal odporúčenie Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 10.03.2022 sp.zn. 13P/91/2019, v zmysle ktorého súd apeloval na manželov, aby sa styk realizoval s maloletým v čase od soboty 9,00 hod. do nedele 17,00 hod. každý nepárny kalendárny týždeň až do následného pojednávania. Žalovaná žalobcovi stručne oznámila, že maloletý odmieta realizáciu styku,

žalobcovi dané skutočnosti nepreukázala a neumožnila mu vidieť maloletého. Na jeho ostatné správy náležite nereagovala. Žalobca sa dostavil pred dom žalovanej, privolať hliadku príslušníkov policajného zboru a následne predmetné stretnutie oznámil prostredníctvom zápisnice. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody, za ktorej vznik zodpovedá žalovaná v dôsledku vyššie uvedeného konania, a ktorá spočíva v zbytočne vynaložených nákladoch na cestu z F. do F. a späť. Žalovaná neposkytnutím potrebnej súčinnosti - povinnosti v zmysle súdneho rozhodnutia porušila svoju prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 zákona č. 401/1964 Zb. (Občiansky zákonník), čím vedome spôsobila škodu žalovanému, nakoľko jej zámer zmať styk žalobcu s maloletým a spôsobiť mu tak zbytočne vynaložené náklady bol vopred daný. Predmetná cesta žalobcu z miesta bydliska - G. H. XXXX/XX, F., do miesta styku - J. E. F., K. L. XX, F. a späť predstavuje vzdialenosť 372 km, t. j., z F. do F. 186 km a z F. do F. 186 km, pričom žalobca si nárokuje základnú náhradu vo výške 84,44 eur v zmysle ust. § 7 ods. 1 v spojení s ust. § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách a náhradu za spotrebované pohonné látky vo výške 46,42 eur. Proti platobnému rozkazu vydanému v upomínacom konaní podala žalovaná odpor v ktorom uviedla, že za škodu žalobcovi nezodpovedá, nakoľko škoda mu nevznikla v príčinnej súvislosti s jej konaním. Nesúhlasila s tvrdením žalobcu, že zámerne marí stretávanie sa otca s dieťaťom tým, že vytvára obštrukcie a kladie si vlastné podmienky na stretávanie. Z predloženej SMS komunikácie zo strany žalobcu podľa žalovanej vyplynulo, že práve žalobca si kladie vlastné podmienky, mal záujem syna prevziať v sobotu a matke ho odovzdať až v nedeľu, teda aj s prespatím, čo nie je v súlade s vykonateľným súdnym rozhodnutím. Maloletý pritom má problém s prespávaním mimo miesta jeho bydliska a takémuto styku sa bráni. Poukázala na vykonávacie konanie na Okresnom súde Prievidza vedené pod sp.zn. 15Em/2/2022, kde sudkyňa jednoznačne upozornila rodičov, najmä otca, aby sa styk uskutočňoval v intenciách vykonateľného súdneho rozhodnutia. Žalovaná uviedla, že pokiaľ žalobca sám vopred upozornil matku, že chce realizovať styk v rozpore s vykonateľným súdnym rozhodnutím, ktoré správanie žalobcu žalovaná odmietla a potvrdila, že mu umožní styk len v rozsahu súdneho rozhodnutia, s čím žalobca nesúhlasil, matka (žalovaná) si splnila prevenčnú povinnosť a vopred oznámila žalobcovi, že mu takýto styk neumožní. Styk žalobcu s maloletým teda nebol realizovaný pre objektívnu prekážku, ktorú vytvoril práve žalobca, keď žiadal styk s dieťaťom nad rámec vykonateľného súdneho rozhodnutia. Žalovaná dieťa riadne na styk so žalobcom v súlade s rozhodnutím súdu pripravila, toto však žalobca neakceptoval. Podľa jej názoru svojím konaním neporušila žiadnu právnu povinnosť. Žalovaná nesúhlasila s náhradou cestovných výdavkov a takisto namieta aj výšku uplatneného úroku z omeškania.

3. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že žalobca pred otvorením pojednávania dňa 03.04.2025 vzal žalobu v časti späť, a to o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 6,25 % ročne zo sumy 130,87 eur od 18.09.2022 do 25.11.2024 a v časti istiny 0,01 eur späť a súčasne rozšíril žalobu v časti úroku z omeškania tak, že sa voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 130,86 eur spolu s 8,4 % ročným úrokom z omeškania od 26.11.2024 do zaplatenia. Súd rozšírenie žaloby na pojednávaní dňa 03.04.2025 pripustil. Na zistený skutkový stav veci, súd prvej inštancie aplikoval ust. §§ 415, 420 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 145 ods. 2, 255 ods. 2, § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a vo svetle nich dospel k záveru, že žaloba po čiastočnom späťvzatie a rozšírení je dôvodná. Mal za nesporné, že v čase, kedy sa mal realizovať styk žalobcu (ako otca) s jeho maloletým synom, existoval právoplatný a vykonateľný rozsudok Krajského súdu Trenčín zo dňa 23.06.2022 č.k. 19CoP/20/2022-2736, ktorým bol zmenený rozsudok Okresného súdu Prievidza zo dňa 09.03.2022 č.k. 18P/54/2019-2555 vo výroku V. o úprave styku otca s maloletým dieťaťom tak, že styk žalobcu s maloletým B. C. bol upravený počas každého nepárneho týždňa bez prítomnosti matky vždy v sobotu v čase od 10,00 hod. do 18,00 hod. a v nedeľu v čase od 9,00 hod. do 18,00 hod. s tým, že matka je povinná dieťa na styk s otcom pripraviť a odovzdať ho otcovi v stanovenom čase pred vchodom do budovy J. E. F., nachádzajúceho sa na K. L. C. F., kde jej ho otec v stanovenom čase odovzdá. Vyššie uvedené rozhodnutie súdu bolo teda právoplatným a vykonateľným rozhodnutím, ktoré v čase predmetného styku, t.j. dňa 17.09.2022 upravovalo na jednej strane právo žalobcu ako otca maloletého dieťaťa stretávať sa s maloletým synom a na druhej strane povinnosť žalovanej ako matky riadne maloletého na styk pripraviť a umožniť prevzatie maloletého žalobcom. Dňa 17.09.2022 sa otec maloletého v súlade s vykonateľným rozhodnutím Okresného súdu Prievidza č.k. 19CoP/20/2022-2736 dostavil do miesta bydliska maloletého, a to po predchádzajúcom upozornení prostredníctvom SMS správy, kde si ho mal od matky prevziať, k odovzdaniu dieťaťa však k uvedený deň nedošlo. Matka maloletého bola podľa predmetného rozhodnutia povinná maloleté dieťa na stretnutie s otcom včas a riadne pripraviť a stretnutie s otcom umožniť. Žalovaná tvrdila, že žalobca sa domáhal styku s dieťaťom podľa odporúčania Okresného súdu Bratislava IV, t.j. počas celého víkendu nepretržite a maloletý

odmietal u otca spať. Z predloženej SMS správy zo dňa 16.09.2022 vyplynulo, že otec naozaj uviedol, že si dieťa prevezme na námestí o 9:00 hod. nasledujúceho dňa a dieťa vráti v nedeľu večer. Po oznámení žalovanej, že maloletý je pripravený na styk podľa rozsudku Krajského súdu Trenčín, otec žiadal, aby žalovaná dieťa pripravila na styk, on si ho prevezme a odovzdá v zmysle apelu Okresného súdu Bratislava IV. Dňa 17.09.2022 potom, ako žalobca oznámil, že je na námestí a žalovaná mu odpísala, že dieťa nechce ísť spať k tatkoví a nechce ísť za tatkom, žalobca žalovanú žiadal, aby pripravila dieťa, ktoré čaká pekný víkend v F.. K odovzdaniu dieťaťa otcovi však nedošlo, čo žalovaná odôvodňovala tým, že dieťa plače, nechce ísť, nechce ísť spať k tatkoví. Žalobca sa následne dostavil pred rodinný dom, kde žalovaná býva, táto s ním však komunikovala len prostredníctvom SMS a žalobca nemal možnosť maloletého ani vidieť. Vzhľadom k tomu, že dňa 17.09.2022 nebol realizovaný styk žalobcu (otca) s maloletým B. napriek tomu, že žalobca sa na miesto styku dostavil a vzhľadom na obranu žalovanej, že tu boli dôvody, ktoré bránili realizovať súdom upravený styk žalobcu s maloletým dieťaťom, súd v rámci dokazovania zisťoval, či žalovaná objektívne mohla/nemohla odovzdať maloletého syna žalobcovi na styk vzhľadom na preukázané/nepreukázané skutočnosti, ktoré by styk so žalobcom vylučovali/nevylučovali a ak by sa preukázalo, že objektívne nemohla odovzdať maloletého syna žalobcovi na styk, tiež zisťoval, či si žalovaná v negatívnom prípade splnila povinnosť počínať si tak, aby nedošlo ku škode na strane žalobcu podľa § 415 Občianskeho zákonníka vznikom zbytočných nákladov na jeho strane tým, že by včas žalovaného neinformovala o objektívnej prekážke styku. Z predložených dôkazov vyplynulo, že matka si nespĺnila takto uloženú povinnosť, ktorej súčasťou o.i. bola povinnosť matky riadne maloletého pripraviť na styk so žalobcom a odovzdať ho žalobcovi, v dôsledku čoho sa styk žalobcu s maloletým B. nezrealizoval. Z predmetného rozhodnutia vo veci maloletého syna vyplynulo, že medzi stranami sporu ako rodičmi maloletého v danom čase existovali osobné rozpory, ktoré sa negatívne prejavovali aj v oblasti výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému B.. V tom čase prebiehalo aj rozvodové konanie strán sporu, kde došlo k nariadeniu znaleckého dokazovania na otázku, či maloletý je schopný u otca prespať s ohľadom na jeho vek a psychický stav. Obaja rodičia boli súdom upozornení na opakovane vyslovený názor odvolacím súdom, znalcom i kolíznym opatrovníkom o záujme maloletého na citlivom rozširovaní jeho styku s otcom a súd poukázal na to, že žalobca ako otec má právo podieľať sa na výchove maloletého dieťaťa, ktoré mu nie je zverené do osobnej starostlivosti, prostredníctvom jeho styku s dieťaťom. Zároveň poukázal na zodpovednosť oboch rodičov za výchovu a vývoj dieťaťa. V konaní nebolo sporné, že aj v rámci rozvodového konania súd apeloval na rodičov, aby sa snažili rozšíriť styk otca s dieťaťom bez prítomnosti matky na obdobie celého víkendu, t.j. od soboty do nedele nepretržite. Pokiaľ šlo o obranu žalovanej, že maloletý odmieta realizáciu styku so žalobcom z dôvodu, že musí u žalobcu aj prespať, a teda, že styk s maloletým synom sa nemohol uskutočniť pre túto skutočnosť, podľa názoru súdu táto skutočnosť nič nemení na povinnosti matky pripraviť dieťa na styk s otcom v zmysle právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Ak medzi stranami nedošlo k vzájomnej dohode na odlišnej úprave styku žalobcu s dieťaťom, bolo povinnosťou strán sporu rešpektovať citované súdne rozhodnutie. Pokiaľ k realizácii styku nedošlo, žalovanú zaťažuje dôkazné bremeno na preukázanie takej skutočnosti, pre ktorú objektívne nebolo možné, aby sa styk realizoval. Nebolo sporné, že žalovaná mala právnu povinnosť, vyplývajúcu z vykonateľného súdneho rozhodnutia, umožniť dňa 17.09.2022 stretnutie žalobcu ako otca s maloletým synom. Žalobca žalovanej riadne oznámil, že si dieťa prišiel vyzdvihnúť. V konaní bolo teda preukázané, že cesta žalobcu dňa 17.09.2022 na miesto stretnutia so synom sa uskutočnila výlučne za týmto účelom, dôkazom toho je i podanie trestného oznámenia zo dňa 17.9.2022. Nebolo rozhodujúce, že otec sa domáhal rozšíreného styku s dieťaťom v zmysle odporúčania Okresného súdu Bratislava IV. Žalovaná nepreukázala skutočnosť, že maloletý nechcel ísť na stretnutie s otcom napriek jej snahe, aby sa toto stretnutie uskutočnilo, taktiež ani existenciu akejkoľvek objektívnej skutočnosti, pre ktorú nebolo možné stretnutie žalobcu so synom v uvedený deň realizovať. Tu poukazuje na konštatovanie konajúceho súdu uvedené do zápisnice o pojednávaní zo dňa 06.02.2023 v konaní o výkon rozhodnutia sp.zn. 15Em/2/2022 v zmysle ktorého považuje konanie matky (žalovanej) ako dobrovoľné neplnenie si povinnosti z vykonateľného súdneho rozhodnutia, pričom žalovaná počas uvedeného pojednávania argumentovala práve tým, že styk so žalobcom sa nerealizuje z dôvodu, že žalobca trvá na tom, že si dieťa vezme aj na prespať, čo maloletý odmieta. Príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti žalovanou a škodou bola daná tým, že žalovaná nerešpektovala právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie a to riadne maloletého na styk pripraviť, pričom žalovaná bola s touto povinnosťou uzromená (rozhodnutie jej bolo riadne doručené). Žalobcovi tak vznikla škoda v podobe zbytočných nákladov vynaložených v súvislosti s cestou z miesta svojho bydliska na miesto styku s maloletým synom. Žalobca preukázal splnenie všetkých predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu mu vzniknutú zbytočným vynaložením nákladov na cestu z miesta bydliska žalobcu do miesta bydliska maloletého a späť

dňa 17.09.2022, a to výlučne za účelom realizácie jeho stretnutia s maloletým B. na základe vykonateľného rozhodnutia súdu. Žalovaná nepreukázala, že škodu vzniknutú žalobcovi nezavinila. Naopak, žalovaná zavinene zmarila styk žalobcu s maloletým B. v deň 17.09.2022, keď bez objektívneho dôvodu neodovzdala maloleté dieťa žalobcovi tvrdiac, že syn tento styk s prespatím odmieta. Súd mal za to, že takýto argument žalovanej nie je objektívnou prekážkou, ktorá by bránila uskutočneniu styku s otcom. Zo strany žalovanej šlo o porušenie povinnosti umožniť styk žalobcu s maloletým podľa právoplatného rozhodnutia súdu. Žalovaná tak bola zodpovedná za škodu podľa § 420 ods.1 Občianskeho zákonníka. Po ustálení zodpovednosti žalovanej, čo do dôvodu uplatneného nároku na náhradu škody, sa súd zaoberal dôvodnosťou žalobcom uplatneného nároku na náhradu škody čo do jej výšky, ktorú žalovaná namietal dôvodiť, že žalobca pricestoval na styk s dieťaťom osobným motorovým vozidlom, ktoré mal v užívaní na základe zmluvy o výpožičke bezodplatne a preto podľa jej názoru neobstojí záver o nároku žalobcu na náhradu nákladov za užívanie vozidla s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín zo dňa 30.04.2024 č.k. 17Co/17/2023. Súd v tomto smere považoval za preukázané tvrdenie žalobcu, že objektívne dochádza k opotrebovaniu vozidla a základná náhrada zohľadňuje opravy, údržbu, opotrebenie a výmenu pneumatík, motorového oleja, náplne do ostrekovačov, poplatky za umývanie auta, povinné zmluvné a havarijné poistenie, pričom na týchto nákladoch sa podieľa výlučne žalobca sám, čo vyplýva z čestného vyhlásenia A. M. D., ktorý vozidlo žalobcovi poskytol do užívania na základe zmluvy o výpožičke. Pokiaľ išlo o obranu žalovanej, že čestné vyhlásenie je len účelové, vypracované až 02.12.2024, ako aj to, že nebolo preukázané, že medzi vlastníkom vozidla a žalobcom došlo k uzavretiu dohody o hradení paušálnych náhrad za používanie vozidla, nakoľko zmeny a dodatky zmluvy o výpožičke musia byť urobené písomne, súd nepovažoval za opodstatnenú. Vzhľadom k tomu považoval nárok žalobcu na zaplatenie cestovných náhrad podľa zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách v súvislosti s použitím vozidla na cestu z F. do F. a späť za opodstatnený. Súd ďalej k obrane žalovanej, týkajúcej sa skutočnosti, že žalobcovi nemohla vzniknúť škoda, nakoľko medzi stranami sporu nedošlo k zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a preto nemohlo dôjsť ku škode na majetku vo výlučnom vlastníctve žalobcu uviedol, že žalobca užíva osobné vozidlo na základe uzatvorenej zmluvy o výpožičke s vlastníkom vozidla sám, ktorá vec v zmysle § 143 Občianskeho zákonníka slúži na osobnú potrebu žalobcu a v zmysle predmetného ust. § 143 Občianskeho zákonníka je vyňatá z bezpodielového spoluvlastníctva manželov, rovnako aj aj prostriedky vynaložené na náklady spojené s jeho užívaním. V tomto smere poukazoval na právny názor vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/113/93 (R 71/4). Žalobca v konaní preukázal, že s použitím osobného motorového vozidla vynaložil cestovné náklady na cestu z F. do F. a späť, a to za účelom realizácie styku s maloletým B. v zmysle súdneho rozhodnutia. Vzdialenosť z miesta bydliska žalobcu (F. - G. H.) do miesta styku žalobcu s maloletým (F., K. L. N. XX) a späť predstavuje vzdialenosť 372 km (186 km krát dva) s odkazom na O. <K.>. V zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách si žalobca nárokoval základnú náhradu vo výške 84,44 eur (0,227 eur x 372 km v zmysle Opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny č. 282/2022 Z.z.) a náhradu za spotrebované pohonné hmoty vo výške 46,42 eur, vychádzajúc z priemerných cien pohonných látok v SR podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky bola cena benzínu natural 95 oktánový v týždni od 12.9.2022 do 18.9.2022 v sume 1,642 eur/ liter. Pri spotrebe vozidla 7,6 l/ 100 km predstavuje výška náhrady za spotrebované pohonné hmoty sumu: 372 km : 100 km = 3,72 x 7,6 l = 28,272 litrov; 28,272 litrov x 1,642 eur predstavuje po zaokrúhlení sumu 46,42 eur. Cestovné náhrady sú spolu vo výške 130,86 eur. Pokiaľ ide o spôsob vyčíslenia náhrady za účelom realizácie styku podľa zákona č.283/2002 Z. z. o cestovných náhradách aj v týchto prípadoch, ide o ustálenú súdnu prax, ktorú reprezentuje okrem iného aj rozhodnutie R 12/90, či rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn. 20Co/9/2020 zo dňa 26.11.2020. Žalobca si pôvodne uplatnil nárok na zaplatenie sumy 130,87 eur, pred začatím pojednávania ho však v časti o zaplatenie sumy 0,01 eur vzal späť. Takto upravený nárok súd považoval za dôvodný. Súd priznal žalobcovi aj ním v konaní uplatnené úroky z omeškania z prisúdenej istiny podľa § 517 ods.2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády, pôvodne vo výške 6,25 % ročne zo sumy 130,87 eur od 18.9.2022, t.j. odo dňa nasledujúceho po neuskutočnenom styku žalobcu s dieťaťom do zaplatenia. Žalobca žalovanú prvýkrát vyzval na náhradu škody až žalobou, preto sa žalovaná dostala do omeškania v deň nasledujúci po doručení žaloby, t.j. dňa 25.11.2024. Žalobca však pred začatím pojednávania vzal nárok na úrok z omeškania vo výške 6,25 % ročne zo sumy 130,87 eur od 18.09.2022 do 25.11.2024 späť a žalobu rozšíril tak, že si uplatňoval voči žalovanej nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8,4 % ročne zo sumy 130,86 eur od 26.11.2024 do zaplatenia. Súd takéto rozšírenie žaloby pripustil a takto uplatnený nárok považoval za dôvodný. Nakoľko súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 130,86 eur spolu s 8,4% ročným úrokom z omeškania od 26.11.2024 do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, v prevyšujúcej časti,

tykajúcej sa úrokov z omeškania a v časti istiny vo výške 0,01 eur, konanie v súlade s ust. § 145 ods. 2 CSP zastavil. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 a § 256 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca sa v konaní voči žalovanej celkovo domáhal zaplata sumy 152,66 eur (vrátane úroku z omeškania vyčísleného ku dňu rozhodnutia súdu), súd mu priznal sumu celkom 134,74 eur (vrátane úroku z omeškania vyčísleného ku dňu rozhodnutia súdu). Žalobca tak mal v konaní úspech v rozsahu 88,26 %, úspech žalovanej v konaní predstavuje 11,74 % (súd prihliadol k tomu, že čiastočné zastavenie konania procesne zaviniť žalobca). Čistý úspech žalobcu potom predstavuje 76,52 % (88,26 % - 11,74 %). V tomto rozsahu súd žalobcovi nárok na náhradu trov konania aj priznal. K tvrdeniu žalobcu, že neúspech v časti príslušenstva pohľadávky nemôže mať vplyv na výšku náhrady trov konania súd uviedol, že ak konanie v časti bolo zastavené, je potrebné, aby sa táto okolnosť premietla aj vo výroku o náhrade trov konania, nakoľko ustanovenia CSP neupravujú prípad nepatrného neúspechu v konaní tak, ako ju v minulosti upravoval Občiansky súdny poriadok v ust. § 142 ods. 3 (viď aj rozsudok Krajského súdu Trenčín sp.zn. 27Co/3/2025 zo dňa 28.01.2025).

4. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu, smerujúc svoje odvolanie voči výroku III. o trovách konania, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zmenu tak, že žalobcovi priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Zároveň žiadal priznať aj náhradu trov odvolacieho konania. Uplatňuje dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, existencia inej vady, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nesprávne skutkové a právne závery). Žalobca sa v celom rozsahu nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o rozsahu úspechu veci, ktoré súd prvej inštancie odôvodnil v ods. 33/ napadaného rozsudku, v zmysle ktorého priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 76,52 %. Podľa jeho názoru, v tomto je záver súdu prvej inštancie v rozpore s právnou úpravou, ustálenou súdnou praxou najvyšších súdnych autorít a v neposlednom rade aj s logikou samotnou. Predmetom konania bolo zaplata istiny s príslušenstvom, v ktorej bol žalobca úspešný v celom rozsahu, tzn. 100%. Podľa žalobcu sporný jeden cent uplatňovaného nároku istiny je spôsobený rozdielnosťou dvoch odlišných a správnych prístupov k zaokrúhľovaniu, ktoré nemôžu ísť na ťarchu žalobcovi. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že výška úrokov z omeškania netvorila samostatný predmet konania, ale len príslušenstvo istiny a preto pri posudzovaní miery úspechu nie sú úroky z omeškania tvoriace príslušenstvo istiny spôsobilé mať na celkový úspech v konaní vplyv. Vyššie uvedené závery potvrdzuje aj rozhodovacia prax vyšších súdnych autorít, pričom príkladom v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 27.06.2016, č. k. 10CoPr/2/2016 - 361, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob 3/2019 potvrdené rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.1.2021, sp. zn. 1Obdo/18/2020. Žalobca objasnil, že žalovaná sa dostala do omeškania momentom nesplnenia si svojej právnej povinnosti, a to dňom zmarením styku. Uvedené konštatoval v obdobnej právnej veci (právoplatne skončenej) medzi oboma účastníkmi konania súd v rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 10.10.2023, č. k. 11C/51/2022 – 219, v konkrétosti v bode 32/ odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 13.03.2024 č. k. 8Co/18/2024-265. Podľa žalobcu je v rozpore s princípom právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí vyčítať a sankcionovať žalobcu, že si v návrhu na podanie platobného rozkazu uplatnil aj úrok z omeškania, keď zákonnosť uvedeného postupu je potvrdená právoplatne skončením konaním v obdobnej právnej veci vedenej tunajším súdom a potvrdená odvolacím súdom; žalobca má dispozičné právo voči žalobe a nemá procesnú možnosť hospodárnejšie a efektívnejšie moderovať svoj nárok, pretože neuplatnením si úroku z omeškania v upomínanom konaní (keďže podľa názoru súdu sa žalovaná dostáva do omeškania až dňom doručenia žaloby, čo má pri inštitúte upomínacieho konania svoje špecifiká vyplývajúce z nedostatočnej právnej úpravy), je rozšírenie žalovaného petitu po vydaní platobného rozkazu sporné a takto je žalobcovým procesným postupom možné výšku úrokov z omeškania v nadväznosti na právne posúdenie súdu moderovať. V otázke priznania nároku na náhradu trov konania, súdy v každom jednom konaní, v ktorom súd pristúpil k moderovaniu výšky úroku z omeškania a zároveň bol žalobca úspešný v celom rozsahu nároku na náhradu škody, priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, príkladom poukazuje na právoplatne skončené konania Okresného súdu Prievidza, potvrdené Krajským súdom v Trenčíne sp. zn. 8C/34/2022 v spojení so sp. zn. 11Co/7/2023, sp. zn. 7C/48/2022 v spojení so sp. zn. 5Co/89/2023, sp. zn. 19C/36/2022 v spojení so sp. zn. 5Co/64/2023, sp. zn. 15C/34/2022 v spojení so sp. zn. 19Co/14/2023, sp. zn. 13C/37/2022 v spojení so sp. zn. 8Co/1/2023, sp. zn. 10C/8/2023 v spojení so sp. zn. 19Co/14/2024, sp. zn. 9C/39/2022 v spojení so sp. zn. 5Co/67/2023 a iné. Žalobca má za to, že súdom priznaný úspech vo veci zároveň odporuje vecnej argumentácii,

pretože ak súd určil posledný deň omeškania žalovanej deň vyhlásenia rozsudku, konanie naďalej nie je právoplatné skončené a každým ďalším dňom výška úrokov z omeškania narastá a každým ďalším dňom tak má žalobca v tomto neudržateľnom postupe súdu väčší úspech vo veci. Správnosť argumentácie žalobcu v obdobnej právnej veci, právoplatne skončenej medzi oboma účastníkmi konania potvrdil v celom rozsahu Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 30.04.2025 sp. zn. 17Co/22/2025 a rovnako tak v ďalšej obdobnej veci Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 26.03.2025 č. k. 8Co/2/2025 – 181.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti - výroku I. a v súvisiacom výroku III. o trovách konania v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadla žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zmenu tak, že nárok žalobcu zamietne a prizná jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, resp. že v napadnutej časti zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery) namietala (identicky ako už v odpore proti platobnému rozkazu, tiež v ďalšom prvoinštančnom konaní), že neumožnila žalobcovi (otcovi maloletého) styk s maloletým z dôvodu, že žalobca ju v rozpore s vykonateľným súdnym rozhodnutím v uvedenom období (a aj dňa 17.09.2022) kontaktoval s tým, že má záujem vykonať styk s maloletým nie na základe vykonateľného súdneho rozhodnutia, ale odvolával sa na akýsi „apel“ OS Bratislava IV., v konaní o rozvod manželstva, že si môže maloletého prevziať v sobotu o 09:00 hod a vrátiť ho matke v nedeľu večer. V tejto súvislosti poukazuje na SMS komunikáciu, ktorú predložil žalobca s podanou žalobou. Sám žalobca v podstate preukázal, že nemal záujem realizovať styk podľa vykonateľného súdneho rozhodnutia a tým vyvolal aj odmietavú reakciu matky. Matka maloletého oznámila otcovi, že syn plače, na stretnutie nechce ísť a stále opakuje, že u otca nechce spať. V konaní bolo podľa nej preukázané, že k neuskutočneniu styku otca s maloletým v uvedený deň nedošlo len zavinením matky maloletého (žalovanej), ale aj z dôvodu nevhodného správania sa otca, ktorý na matku naliehal, aby sa styk s maloletým uskutočnil mimo rozsahu vykonateľného súdneho rozhodnutia. Žalovaná je teda toho názoru, že svojím konaním neporušila žiadnu právnu povinnosť, nakoľko konala tak, ako jej to vyplýva z príslušných právnych predpisov, ako aj právoplatných súdnych rozhodnutí. Dôvody neuskutočneného styku nie je možné pripisovať len na ťarchu žalovanej, nakoľko sa styk neuskutočnil aj na základe reakcie maloletého syna (čo preukázateľne vyplynulo z predložených dôkazov), ktorá bola vyvolaná správaním žalobcu. Opätovne žalovaná spochybnila vyčíslenie nákladov žalobcu dôvodiac, že žalobca sa do miesta bydliska maloletého za účelom jeho prevzatia dostavil na motorovom vozidle, ktorého nie je vlastníkom. Podľa názoru žalovanej žalobca nemá nárok na paušálnu náhradu, ktorá v zmysle zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách je náhradou za opotrebenie vozidla. Žalovaná tiež tvrdila, že žalobca neunesol dôkazné bremeno tvrdenia, že by v roku 2022 vynaložil akékoľvek náklady na prevádzku vozidla (plátba poisťného, servisné prehliadky, náklady na opravy a údržbu vozidla). Súd nezobral do úvahy, že predmetné vozidlo VW TIGUAN, EČV G. bolo v BSM oboch strán sporu a žalobca bez súhlasu žalovanej vozidlo predal A. M. D., od ktorého si vozidlo následne bezodplatne dlhodobo vypožičal. Žalobca tak v roku 2021 urobil zámerne, aby následne mohol od žalovanej žiadať úhradu nákladov na prevádzku vozidla. Takéto správanie považuje za správanie v rozpore s dobrými mravmi, ktoré nemôže požívať právnu ochranu. Do konania bolo žalobcom predložené čestné vyhlásenie (datované dňa 02.12.2024), ktorým žalobca chcel preukázať existenciu dohody s vlastníkom vozidla o tom, že žalobca znáša aj náklady spojené so starostlivosťou o vozidlo. V zmysle čl. IV. bod 4. Zmluvy o výpožičke zo dňa 24.09.2021, na ktorú sa žalobca odvoláva, akékoľvek zmeny tejto zmluvy je možné vykonať len na základe písomnej dohody zmluvných strán formou písomných dodatkov podpísaných oboma stranami. V Zmluve o výpožičke nebolo dohodnuté to, čo uvádza majiteľ vozidla v čestnom prehlásení a nebolo to následne dohodnuté ani formou, akú si strany dohodli (formou písomného dodatku). Vzhľadom na tieto skutočnosti čestné prehlásenie a jeho obsah sú vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu irelevantné. Čestné prehlásenie je jednostranný právny úkon a nie je podpísané žalobcom. Podľa názoru žalovanej je v súvislosti s podanou žalobou a pre spravodlivé rozhodnutie súdu potrebné zobrať do úvahy skutočnosť, že strany sporu sú manželia a dosiaľ nedošlo k zániku ich BSM. Vzhľadom na túto skutočnosť, náklady, ktoré hradil poškodený za účelom cesty na realizáciu styku boli s veľkou pravdepodobnosťou vyplatené z majetku, ktorý je stále BSM (predpokladáme, že z príjmu žalobcu). Príjem jedného z manželov počas trvania BSM patrí do BSM. Preto žalovaná za pravdivé nepovažuje tvrdenia, že jej konaním vznikla žalobcovi škoda na majetku v jeho výlučnom vlastníctve a žalovaná sama sebe škodu spôsobiť nemohla. Nestotožnila sa s vyjadrením žalobcu, že na daný prípad je možné aplikovať rozhodnutie, že plnenia zo zmluvy o výpožičaní, pokiaľ zmluvu uzatvoril len jeden s manželov nepatria do BSM. Žalovaná má za to, že v súvislosti s nárokom na náhradu škody, tak ako bola uplatnená žalobcom, je potrebné žalobcom preukázať, že žalovaná (zatiaľ jeho manželka) spôsobila škodu na majetku v jeho výlučnom vlastníctve.

V tejto súvislosti poukazuje na vyjadrenie žalobcu v podaní zo dňa 21.02.2025, konkrétne bod 11 poukazom na odbornú literatúru (TICHÝ V., K zodpovednosti za škodu spôsobenú medzi manželmi, Bulletin Advokacie 1986, s. 40). Žalovaná je toho názoru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by žalovaná úmyselným konaním porušila svoju povinnosť, a tým mu spôsobila škodu na jeho výlučnom majetku. Napadnutý rozsudok podľa žalovanej nie je spravodlivý a zákonný.

6. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalobcu prostredníctvom svojho právneho zástupcu trvá na svojich skutkových a právnych tvrdeniach uvedených v podanom odvolaní.

7. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalovanej prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhuje rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I. a III. ako vecne správne potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Dôvodí tým, že žalovaná po celý týždeň pred uskutočnením styku neodpovedala žalobcovi na žiadne SMS správy. Žalobca tak nemal preukázanú objektívnu prekážku styku a žalovanou tvrdenú odmietavú vôľu maloletého. Žalovaná styk žalobcu s jeho synom v predmetný deň vôbec neumožnila a v konaní ani nebolo preukázané, že by sa oň aspoň pokúsila. Podľa žalobcu žalovaná nemôže svojvoľne mariť právoplatné a vykonateľné rozhodnutie iba preto, že s ním nie je uzročená. K odvolacej argumentácii žalovanej, že žalobca v rozpore s vykonateľným súdnym rozhodnutím v uvedenom období (aj 17.09.2022) kontaktoval matku maloletého s tým, že má záujem vykonať styk s maloletým nie na základe vykonateľného súdneho rozhodnutia, ale odvoláva sa na akýsi „apel“ OS Bratislava IV..., je nutné dôrazne odmietnuť z dôvodu, že odporúčanie Okresného súdu Bratislava IV na pojednávaní dňa 10.03.2022 v právnej veci sp. zn. 13P/91/2019, jednoznačne preukazuje vôľu a prísľub žalobcu a žalovanej, teda konsenzus oboch rodičov, že počnúc 17. kalendárnym týždňom roku 2022 (16.04.2022) sa styk rozšíri nad rámec právoplatného a vykonateľného rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, pretože styk podľa zistení súdu prebiehal riadne a rozšírenie styku bolo v najlepšom záujme maloletého dieťaťa. Žalobca v zmysle uvedeného záveru Okresného súdu Bratislava IV postupoval, po dvoch týždňoch neúspešného sa dopytovania v SMS správach žalovanej ako sa má jeho maloletý syn, žalobca pripomenul žalovanej v piatok dňa 16.09.2022 rozšírenie styku s prespatím v zmysle vzájomného konsenzu a apelu Okresného súdu Bratislava IV. Žalobca v sobotu, dňa 17.09.2022 žalovanej napísal, že čaká na námesť, žalovaná odpovedala tendenčnou SMS správou „B. nechce ísť, place, ze nechce spinkat k tatkoví“. Následne, žalobca po porušení dohody a odporúčania Okresného súdu Bratislava IV zo strany žalovanej zotrval na mieste v zmysle právoplatného a vykonateľného rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, domáhal sa styku v jeho rozsahu a následne sa dostavil pred dom žalovanej. Žalovaná žalobcovi dvere neotvorila, a preto bol nútený privolať policajnú hliadku, ktorým žalovaná dvere otvorila, avšak rovnako ako žalobca, ani príslušníci Policajného zboru maloletého syna doma nevideli a plakať nepočuli. Žalobca následne odišiel domov a v súlade s právoplatným a vykonateľným rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne prišiel na styk so svojim maloletým dieťaťom aj na ďalší deň, pričom styk sa opätovne nerealizoval v dôsledku úmyselného porušenia právnej povinnosti žalovanej. Žalobca v súvislosti s nedôvodnou argumentáciou žalovanej poukazuje na právoplatný rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.01.2025, č. k. 27Co/3/2025-176, konkrétne na bod 20/ odôvodnenia (súd správne vyhodnotil skutkový stav, nakoľko žalovaná mala povinnosť maloletého na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie umožniť, a to bez ohľadu na jej subjektívne a nepreukázané úvahy o vôli maloletého v čase styku so žalobcom). Poukázal na závery znaleckého posudku č. 144/2020 vypracovaného znalkyňou PhDr. Martou Halašovou, PhD., ktorého žiadateľom bol Okresný súd Prievidza ku konaniu vedenému pod sp. zn. 18P/54/2019. Žalovaná nepreukázala, ako sa „snažila“ maloletého motivovať v deň zmareného styku, ktorý je predmetom tohto konania, a to ani predtým. V širšom kontexte zdôrazňoval, že žalovaná zmarila styk maloletého v priebehu štyroch rokov 198-krát, naposledy dňa 25.5.2025. Žalobca uviedol, že dňa 17.10.2024 Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Prievidza vydalo uznesenie, ktorým bolo voči žalovanej začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie za spáchanie prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia, nakoľko na základe dôkazov bolo možné vyvodiť trestnú zodpovednosť za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia. Z obsahu predmetného uznesenia bolo zrejmé, že dôvodom pre začatie trestného stíhania a vznesenie obvinenia voči matke je dlhodobá a pretrvávajúca nerealizácia styku otca s maloletým z dôvodov neustálych prekážok výlučne na strane matky. Proti uzneseniu ORPZ podala žalovaná v lehote sťažnosť a prokurátorka Okresnej prokuratúry Prievidza uznesením zo dňa 28.10.2024 sťažnosť zamietla, nakoľko nie je dôvodná. Okresná prokuratúra Prievidza dňa 25.04.2025 doručila Okresnému súdu Prievidza obžalobu na obvinenú žalovanú za pokračovací prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa ust. § 349 Trestného zákona. K právnej otázke výpožičky vozidla a s ňou súvisiaceho priznania náhrady

za opotrebovanie vozidla uviedol, že do konania predložil čestné vyhlásenie požičiavateľa motorového vozidla zo dňa 02.12.2024 výlučne za účelom reakcie na vznesené námietky žalovanej a preukázanie svojich tvrdení. V obdobných konaniach o náhradu škody v súvislosti so zmareným stykom medzi stranami sporu nebol nárok cestovných náhrad spochybňovaný a nebol ani predmetom posudzovania, pretože nešlo o spornú otázku. Z obsahu čestného vyhlásenia vyplýva potvrdenie dohody, na ktorú žalobca poukazoval, a preukázanie tých skutočností, ktoré žalobca tvrdí v konaní, a to, že nárok žalobcu na zaplatenie cestovných náhrad v súvislosti použitím motorového vozidla je opodstatnený a nesporný. Žalobca je v zmysle dohody s požičiavateľom povinný sa starať o technický stav motorového vozidla a to uhrádzať všetky povinné technické prehliadky, ako aj vymieňať všetky opotrebované časti motorového vozidla na vlastné náklady. Rovnako je povinný udržiavať motorové vozidlo v riadnom technickom stave na jeho užívanie a za týmto účelom je žalobca povinný uhrádzať všetky náklady spojené s technickou údržbou a mobilitou motorového vozidla. Cestovné náhrady za používanie predmetného motorového vozidla znáša žalobca výlučne sám, a to v celom rozsahu. Podľa názoru žalobcu námietka žalovanej, ktorou napáda formu právneho úkonu dohody nie je opodstatnená, pretože sa nejedná o nováciu zmluvy o výpožičke zo dňa 24.09.2021, ale o dohodu o znášaní náhrad medzi žalobcom a požičiavateľom motorového vozidla. Opätovne poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Českých Budějoviciach, sp. zn. 22Co 577/2003, potvrdený uznesením Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 28Cdo 2369/2003. Nie je zákonná podmienka, aby na vyplácanie uvedených náhrad muselo ísť o vlastné motorové vozidlo (Komentár k zákonu č. 283/2002 Z.z.). Žalobca navyše nie je zaťažený dôkazným bremenom vo vzťahu k preukazovaniu nároku na cestovné náhrady, ktoré majú charakter paušálu. Spochybňovanie nárokov je nesprávne, odporujúce zistenému skutkovému stavu, právnym predpisom a ustálenej súdnej praxe súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu. Stotožňuje sa s tvrdením súdu prvej inštancie v bode 28/ odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Žalobca sa vyhradzuje voči tvrdeniam žalovanej, že k vzniku škody na majetku žalobcu v jeho výlučnom vlastníctve nemohlo dôjsť z dôvodu, že k zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov nedošlo. Uplatňovaný nárok žalobcu v konaní nepatrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pretože škoda vznikla nesporne v súvislosti s vecou, ktorá podľa svojej povahy slúži výlučne osobnej potrebe žalobcu. Náklady, ktoré žalobca vynaložil v súvislosti s realizáciou styku s dieťaťom, neboli vyplatené z prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Odporuje tomu právna úprava a dlhodobý skutkový stav medzi manželmi. Žalobca sa odvoláva na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 113/1993 (R 71/1994). Zodpovednosť za škodu a uplatňovanie nároku na náhradu škody medzi manželmi v prípade úmyselného protiprávneho konania na veci osobnej potreby jedného z manželov je prípustné, čo podporuje bohatá súdna prax najvyšších súdnych autorít, uvedená aj v ostatných písomnostiach žalobcu a je podporená aj konajúcim súdom v obdobných a početných sporoch medzi žalobcom a žalovanou. Z uvedeného tvrdenia tak jasne vyplýva právny alibizmus žalovanej, ktorým sa snaží zabrániť styku otca s jeho maloletým synom len na základe subjektívneho, nepodloženého a preukázane klamlivého tvrdenia žalovanej, že maloletý syn styk s otcom odmieta. Z konania žalovanej je zrejmé, že sa jednalo o úmyselný účelový postup tak, aby žalobcovi zmarila styk s maloletým, porušujúc tak právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu o úprave rodičovských práv a povinností. Na základe uvedeného preto žalovaná v zmysle ust. § 415 a § 420 OZ zodpovedá za škodu spôsobenú žalobcovi svojim protiprávnym konaním, pretože žalobcu nedôvodne obmedzila na riadnom výkone rodičovských práv vo vzťahu k maloletému.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie podali v zákonnej lehote strany v spore (žalobca a žalovaná), v neprospech ktorých bolo napadnuté rozhodnutie v tej - ktorej napadnutej časti vydané podľa § 359 CSP, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

9. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej- vyhovujúcej časti (výrok I.) ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť a v napadnutej súvisiacej časti o trovách konania (výrok III.) za použ. § 388 CSP zmeniť, nakoľko neboli splnené zákonné predpoklady na jeho potvrdenie, ani zrušenie v tomto rozsahu. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zostávajúcej časti - vo výroku II., ktorým bolo konanie o zaplatenie istiny vo výške 0,01 eur a úroku z omeškania vo výške 6,25 % ročne zo sumy 130,87 eur od 18.09.2022 do 25.11.2024 zastavené nepreskúmal, keďže táto suspenzívnym účinkom odvolania dotknutá nebola.

10. Žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovanej zaplata sumy 130,87 eur s príslušenstvom, vznik tohto práva na plnenie zakladajúc na zmarenom styku s maloletým v deň 17.09.2022, keď bez objektívneho dôvodu žalovaná odmietla dieťa žalobcovi odovzdať, čím porušila povinnosť umožniť styk žalobcu s maloletým v zmysle vykonateľného súdneho rozhodnutia. Žalovaná tak zodpovedá podľa jeho názoru za vznik škody, ktorá vznikla žalobcovi a ktorá spočíva v zbytočne vynaložených nákladoch v súvislosti s cestou do miesta bydliska maloletého a späť.

11. V posudzovanej veci súd prvej inštancie vyhovujúcou časťou rozhodnutia zaviazal žalovanú na nárokovanie plnenie žalobcovi a žalobcovi priznal náhradu trov konania posúdiac, že v konaní žalobca preukázal splnenie všetkých predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu vzniknutú žalobcovi zbytočným vynaložením nákladov na cestu z miesta bydliska žalobcu do F. a späť dňa 17.09.2022, uskutočnenú žalobcom výlučne za účelom realizácie styku s maloletým synom v zmysle súdneho rozhodnutia, keď v konaní žalovaná nepreukázala existenciu objektívnej prekážky pre jeho uskutočnenie tvrdiac, že syn tento styk v rozsahu prespatia odmieta. Súčasne vo vzťahu k trovám konania žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 76,52 %.

12. Odvolateľ (žalobca) v zmysle odvolacích námietok vznesených prostredníctvom právneho zástupcu voči rozhodnutiu v časti o trovách konania, uplatňuje dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 pod písm. b/, d/ f/ a h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces/existencia tzv. inej vady konania, nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie) v konkrétnej spochybnuje súdom priznaný rozsah náhrady trov konania nepovažujúc za správny vyčíslený úspech vo veci v rozsahu 76,52 %.

13. Ťažisko odvolacích námietok žalovanej spočívalo v tvrdení o nesprávnych skutkových a právnych záveroch súdu prvej inštancie na ktorých založil svoje rozhodnutie v jeho vyhovujúcej časti (dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), v konkrétnej tvrdiac, že styk žalobcu s maloletým sa nezrealizoval výlučne z objektívneho dôvodu, ktorým bola v tom čase vôľa maloletého, pretože maloletý styk s otcom v rozsahu prespatia odmietal, teda k neuskutočneniu styku otca s maloletým v uvedený deň nedošlo len zavinením matky maloletého (žalovanej), ale aj na základe reakcie maloletého, ktorá bola vyvolaná správaním žalobcu, ktorý sa domáhal styku s maloletým mimo rozsahu vykonateľného súdneho rozhodnutia. Rovnako namieta neunesenie dôkazného bremena žalobcom vo vzťahu k zbytočne vynaloženým cestovným nákladom zo svojho bydliska do bydliska maloletého tvrdiac, že žalobca odvodzuje svoj nárok z bezodplatného právneho úkonu, a to zo zmluvy o výpožičke. Tiež tvrdí, že súd sa nezaoberal skutočnosťou, že medzi stranami sporu dosiaľ nedošlo k zániku ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a preto náklady, ktoré hradil poškodený (žalobca) za účelom cesty na realizáciu styku boli pravdepodobne vyplatené z majetku patriaceho do BSM (predpokladá, že z príjmu žalobcu). Rovnako nesúhlasí s právnym posúdením náhrady trov konania.

14. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní pred súdom prvej inštancie nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP a existenciu takejto vady odvolateľa ani netvrdili.

15. V ďalšom sa odvolací súd vzhľadom na odvolaciu námietku žalobcu týkajúcu sa nedostatkov odôvodnenia rozhodnutia v ním napadnutej časti o trovách konania, zaoberal tým, či postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP), resp. či tu nie je existencia takejto vady, ktorá by bola spôsobilou mať za následok nesprávne rozhodnutie v tejto časti (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP).

16. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci v porušení zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva, subsumujúci tiež zásadné vady odôvodnenia rozhodnutia.

17. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje (ako to vo svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje tak Najvyšší, ako aj Ústavný súd), aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej nožnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I.ÚS243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08). Aj Najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a Ústavného súdu zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

18. Odôvodnenie rozhodnutia v tomto prípade však tvorí rámcovo dostatočný podklad pre uskutočnenie jeho prieskumu v odvolacom konaní, spĺňajúc parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami danými ust. § 220 ods. 2 CSP, preto nebolo možné konštatovať naplnenie odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, prípadne v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP z hľadiska namietaných nedostatkov odôvodnenia rozhodnutia.

19. Vychádzajúc z obsahu odvolania, ďalšie odvolacie námietky žalobcu a žalovanej predstavujú dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie na ktorých založil svoje rozhodnutie).

20. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

21. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

22. Preskúmaním rozhodujúcich skutočností vo svetle námietok odvolateľov, vyhodnotil tieto odvolací súd ako čiastočne opodstatnené, a to vo vzťahu k napadnutej časti o trovách konania (výrok III.), ktoré indikujú k zmeňujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 388 CSP, na strane druhej odvolacie námietky žalovanej smerované voči vyhovujúcej časti rozhodnutia nevyhodnotil ako spôsobilé k zmene napadnutého rozhodnutia v ňou napadnutej časti.

23. Ako už bolo vyššie uvedené, predmetom konania je žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody vzniknutej v dôsledku zmarenia styku s dieťaťom, keď žalovaná ako rodič zabránila žalobcovi/nesplnila

si svoju súdnym rozhodnutím definovanú povinnosť vo vzťahu k realizácii styku žalobcu ako otca s maloletým a to bez vopred oznámených objektívnych príčin dňa 17.09.2022 (ani v nasledujúci deň).

24. Z obsahu spisovaného materiálu a vykonaného dokazovania bolo nesporne preukázané, že maloletý B. pochádza z manželského vzťahu jeho rodičov, ktorí vedú rozvodové konanie a konanie o úprave rodičovských práv a povinností k maloletému B. na čas po rozvode a to na Okresnom súde Bratislava IV. pod sp. zn. 13P/91/2019 a tiež vedú konanie o úprave rodičovských práv a povinností k maloletému B. na čas do rozvodu a to na Okresnom súde Prievidza pod sp.zn.18P/54/2019. V konaní nebolo medzi stranami sporné, že dňa 17.09.2022 sa stretnutie žalobcu s maloletým synom neuskutočnilo, i keď v rozhodnom čase (v tento deň) bol styk žalobcu s maloletým upravený rozsudkom Okresného súdu Trenčín č.k. 19CoP/20/2022-2736 zo dňa 23.6.2022, ktorým vo výroku V. zmenil rozsudok Okresného súdu Prievidza č.k. 18P/54/2019-2555 zo dňa 09.03.2022 tak, že otec je oprávnený stýkať sa s maloletým B. bez prítomnosti matky každý nepárny týždeň v sobotu od 10,00 hod. do 18,00 hod. a v nedeľu od 9,00 hod. do 18,00 hod. a matka je povinná dieťa na styk s otcom pripraviť a odovzdať ho otcovi v stanovenom čase pred vchodom do budovy J. E. F., L. K. L. C. F., kde jej ho otec v stanovenom čase odovzdá. V konkrétnostiach posudzovanej veci medzi stranami tiež sporné nebolo (nespochybňuje to ani samotná žalovaná v odvolaní), že žalobca sa dňa 17.09.2022 dostavil do miesta bydliska maloletého za účelom realizácie styku. Žalobca v deň predtým, teda dňa 16.09.2022 formou SMS správy oznámil žalovanej, že si nasledujúci deň príde pre dieťa o 9:00 hod. a vráti ho v nedeľu večer, aby ho nachystala na styk podľa apelu OS BA IV s tým, že bude čakať na námestí už o 9:00 hod, načo žalovaná reagovala, že B. je pripravený na styk podľa rozsudku KS a pýtala sa otca, z akého dôvodu odmieta dodržiavať rozsudok KS, keď veľmi dobre vie, že B. nechce spať mimo domu. Žalobca na to odpovedal, že bude postupovať podľa apelu OS BA IV. V deň styku, o 8:56 hod. žalobca žalovanej oznámil, že čaká na námestí, na čo žalovaná o 9:05 hod. reagovala SMS správou, že maloletý nechce ísť, plače, že nechce ísť spinkať k tatkovci a že nechce ísť za tatkom. Po viacerých SMS správach, v ktorých žalobca trval na tom, aby žalovaná maloletého na styk pripravila a maloletého žalobcovi odovzdala, aby zámerne nevytvárala prekážky, žalobcovi oznámila, že B. stále nechce ísť, plače, že nechce spinkať u tatka a chce zostať s mamičkou. Žalovaná na SMS správu žalobcu o 10:22, aby mu odovzdala maloletého neodpovedala, a preto následne podal trestné oznámenie. Zo zápisnice z trestného oznámenia zo dňa 17.09.2022 vyplynulo, že žalobca podal trestné oznámenia na žalovanú z dôvodu nerealizovania styku žalobcu s maloletým. Nesporným v konaní bolo, že žalovaná žalobcovi dopredu neoznámila objektívnu prekážku, ktorá by bránila uskutočneniu styku maloletého so žalobcom. Žalovaná sa v konaní bránila tvrdením, že nezodpovedá za vznik škody v spojitosti s nákladmi na cestu žalobcu z F. do F. a späť, ktoré vynaložil žalobca poukazom na ňou tvrdenú výlučnú vôľu maloletého, ktorý styk s otcom v rozsahu prespatia odmietal, teda škoda vznikla bez jej zavinenia a konania. Sporným medzi stranami teda bolo posúdenie zodpovednosti žalovanej za zbytočne vynaložené cestovné náklady, ktoré mali vzniknúť žalobcovi v deň pricestovania za maloletým za účelom realizácie styku a vzhľadom na obranu žalovanej posúdiť existenciu takých okolností, z ktorých možno spoľahlivo vyvodiť, že vzniknutej škode nemohla žalovaná zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré bolo možné od nej objektívne požadovať, teda že vznik škody nezavinila.

25. Okolnosť, že v rozhodnom čase existovalo vykonateľné rozhodnutie súdu, ktoré ukladalo žalovanej povinnosť maloletého na stretnutie s otcom včas a riadne pripraviť, neumožňuje prijať záver, že žalovaná tak nemusela urobiť z dôvodov, ktoré uvádza. Nesplnenie povinnosti uloženej rozsudkom Okresného súdu Trenčín č.k. 19CoP/20/2022-2736 zo dňa 23.06.2022, je tak jednoznačne porušením jej právnej povinnosti v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

26. Vykonateľnosť je vlastnosť rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorá umožňuje vynútenie splnenia povinnosti uloženej takýmto rozhodnutím. Z toho možno logicky dovodiť, že ten, komu je vykonateľným rozhodnutím uložená povinnosť, musí túto povinnosť splniť. Z tejto kategorickej požiadavky možno zľaviť v zásade iba v prípade, ak by splneniu uloženej povinnosti bránili objektívne okolnosti. V opačnom prípade, teda pokiaľ by vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej moci nemuseli byť v zásade kategoricky plnené, znamenalo by to popretie princípov záväznosti rozhodnutí orgánov verejnej moci a rozhodnutia verejnej moci by stratili na význame, ktorý majú v rámci doktríny právneho štátu. Pripustenie všeobecnej možnosti neplniť povinnosti uloženej vykonateľnými rozhodnutiami orgánov verejnej moci by viedlo v konečnom dôsledku k anarchii.

27. Žalovaná v zhode so svojim prednesom pred súdom prvej inštancie, zakladá neuskutočnenie styku žalobcu s maloletým výlučne na vôli maloletého ako objektívneho dôvodu na strane maloletého, ktorý mal podľa jej tvrdenia styk so žalobcom v rozsahu prespatia odmietat' v korelácií s najlepším záujmom maloletého, ktorá skutočnosť podľa jej názoru vylučuje zavinenie žalovanej na vzniku škody, s ktorou obranou sa v dostatočnom rozsahu a podrobne, ako už bolo vyššie uvedené, vysporiadal už súd prvej inštancie v bode 25/ a 26/ odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyhodnotiac ju ako nepreukázanú, s čím sa odvolací súd plne identifikuje a v podrobnostiach pokiaľ ide o dôvody, na ktorých tento záver súd prvej inštancie založil, naň odkazuje. Odvolací súd ani v najmenšom nespochybňuje dôležitosť vôle, či názoru maloletého dieťaťa pri realizácii styku, avšak táto skutočnosť nezbavuje súd povinnosti zisťovať, z akého dôvodu sa styk nerealizoval a akú mieru viny na nezrealizovaní styku má rodič povinný, ako aj rodič oprávnený. Pri posúdení obrany žalovanej je potrebné za rozhodujúce považovať to, že žalovaná žiadnym spôsobom nepreukázala odmietavú vôľu maloletého v čase styku, nepreukázala, že tu boli prítomné silné citové, odmietavé prejavy maloletého pri odovzdávaní na styk, ktoré boli vzhľadom na jeho vek, rozumovú a vôľovú vyspelosť prejavom vôle, ktorý by mal súd zohľadniť. Nemožno odignorovať, že v čase zmarenia styku išlo o skoro 4-ročné dieťa, závislé na matke, ktorá ho má vo svojej osobnej starostlivosti, s ktorou má bezprostredne blízky vzťah a tak má reálnu možnosť ovplyvňovať vzťah dieťaťa s oprávneným (otcom) i po vôľovej stránke. Odvolací súd v kontexte okolností tejto veci nemôže akceptovať, aby bola v konaní zohľadnená výhradne vôľa maloletého dieťaťa, navyše štvorročného bez zreteľa na všetky zistené skutočnosti. Žalovaná nemôže ponechať na výlučnej vôli dieťaťa, na jeho rozhodnutí, či je ochotné sa s otcom stretnúť. Je potrebné, aby matka, ktorá je v danom prípade tým rozhodujúcim elementom, od ktorého sa odvíja styk dieťaťa s jeho otcom, vyvíjala maximálne úsilie na rešpektovanie rozhodnutia. V tomto prípade je vzhľadom na útlý vek maloletého nevyhnutné korigovať predstavy a názory maloletého dieťaťa o tom, čo je pre neho za danej situácie vhodné a čo nie. Korekcia názoru dieťaťa má podľa odvolacieho súdu smerovať k najlepšiemu záujmu dieťaťa, ktorý je v danej veci potrebné vyhodnotiť ako záujem dieťaťa na stretávaní sa s otcom a na potrebe udržiavania vzťahu medzi rodičom a maloletým dieťaťom v zmysle chápania ho ako vzoru a autority, ktorý s rastúcim vekom dieťaťa bude nadobúdať širšie rozmery. V priebehu tohto konania žalovaná síce verbalizovala ako prioritu záujem maloletého dieťaťa a verbálne vylučovala také konanie z jej strany, ktoré by smerovalo k diskvalifikácii otca ako druhého rodiča podieľať sa na výkone rodičovských práv, tieto však zostali len v rovine ničím nepreukázaných tvrdení.

28. Odvolací súd sa stotožňuje so žalovanou v tom, že záujem maloletého dieťaťa je významným kritériom pri rozhodovaní súdu vo veciach starostlivosti o maloletých, ide o právnu kategóriu z oblasti rodinného práva. Toto kritérium však bolo skúmané a hodnotené pri rozhodovaní rodinného súdu vo veci starostlivosti súdu o maloletého, čo sa prejavilo vo výroku rozhodnutia tohto súdu, ktorému zákon priznal štatút vykonateľnosti, preto vo svetle vyššie uvedeného nie je prípustné, aby súd v tomto konaní o náhradu škody prehodnocoval súlad povinnosti žalovanej s najlepším záujmom maloletého ku dňu 17.09.2022. Posúdenie žalovanej, čo je v najlepšom záujme maloletého, preto nepredstavuje okolnosť, ktorá by vylučovala protiprávnosť konania žalovanej a dokazovalo neexistenciu zavinenia žalovanej.

29. V ďalšom odvolací súd považoval pre posúdenie správnosti napadnutého rozhodnutia za nedôvodný argument žalovanej, že žalobca sa domáhal rozšíreného styku s dieťaťom v zmysle apelu Okresného súdu Bratislava IV, t.j. počas celého víkendu nepretržite s prespatím u otca, čo maloletý podľa tvrdenia matky odmietal, s čím sa súd prvej inštancie v otázke údajného porušenia právnej povinnosti pri nerešpektovaní vykonateľného rozhodnutia nesprávne vysporiadal. Z obsahu SMS komunikácie zo dňa 16.9.2022 vyplynulo, že otec naozaj uviedol, že si dieťa prevezme na námestí o 9:00 hod. dňa 17.09.2022 (v sobotu) a dieťa vráti v nedeľu večer, načo žalovaná reagovala odpoveďou, že maloletý je pripravený na styk podľa rozsudku Krajského súdu Trenčín. Žalobca po nevyhovení zo strany žalovanej naďalej zotrval na požiadavke, aby žalovaná dieťa pripravila na styk, on si ho prevezme a odovzdá v zmysle apelu Okresného súdu Bratislava IV. V deň styku (dňa 17.09.2022) po oznámení žalovanej formou SMS správy o 9:00 hod., že žalobca je na námestí, k odovzdaniu dieťaťa otcovi však nedošlo ani v rozsahu súdom nariadeného styku, čo žalovaná odôvodňovala tým, že dieťa plače, nechce ísť, nechce ísť spať k tatkov. Takýto argument žalovanej však nie je objektívnou prekážkou, ktorá by bránila uskutočneniu styku ako takému. V danom prípade mala žalovaná povinnosť umožniť žalobcovi styk s maloletým v rozsahu, ktorý bol právoplatne a vykonateľne určený rozhodnutím súdu, ktorá povinnosť jej vznikla bez ohľadu na to, že žalobca sa domáhal uskutočnenia styku v rozšírenom rozsahu. Povinnosťou žalovanej bolo zároveň žalobcu upozorniť, že podľa aktuálneho vykonateľného rozhodnutia je jeho povinnosťou vrátiť maloletého o 18: 00 hod. toto istého dňa. Žalovaná tak neurobila, namiesto toho styk otca s maloletým úplne odmietla, dieťa otcovi na styk neodovzdala ani v sobotu, ale ani

v nasledujúci deň v nedeľu, otcovi to tiež nenavrholala (pokiaľ tvrdí že to bolo z dôvodu že dieťa u otca nechcelo prespať čo by v prípade uskutočnenia styku v nedeľu do úvahy ani neprichádzalo) čím de facto porušila právo žalobcu na stretnutie, teda povinnosť uloženú súdnym rozhodnutím. Žalovaná v konaní nepredložila žiadne dôkazy, z ktorých by vyplynulo splnenie si súdom uloženej povinnosti maloletého syna na styk s otcom (žalobcom) riadne pripraviť, teda nepreukázala, že by vyvinula akékoľvek opatrenia smerujúce k upokojeniu maloletého, k pozitívnej motivácii maloletého a k riadnemu odovzdaniu maloletého na styk, dokonca žalobcovi vôbec nenavrholala akékoľvek alternatívne riešenia v čase, keď sa žalobca na styk s maloletým už dostavil (napr. aspoň za jej účasti umožniť žalobcovi stretnúť sa s maloletým pred domom alebo na inom mieste v bydlisku maloletého) tak, aby sa predišlo vzniku škody, teda vzniku nákladov na cestu ako škode žalobcu, ktorá tak jednoznačne bola v príčinnej súvislosti s jej konaním/ nečinnosťou.

30. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalovanej tak neobstoja práve z dôvodu, že nespĺnila povinnosť, ktorá jej vyplývala z vykonateľných rozhodnutí súdu. Akceptovanie ktorejkoľvek námietky žalovanej by viedlo k popretiu atribútov vykonateľnosti rozhodnutia orgánu verejnej moci a k popretiu významu rozhodnutí orgánov verejnej moci pre funkčnosť práva ako takého pri neexistencii takej prekážky, ktorá by objektívne jej konanie ospravedlňovala.

31. Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že povinnosť matke uložená zároveň s nastavením rozsahu a podmienok styku spočívajúca v tom, že dieťa má v stanovených časoch otcovi riadne odovzdať na mieste k tomu určenom a samozrejme, maloleté dieťa aj zodpovedajúcim spôsobom na tento styk pripraviť znamená, že matka má aktívne vytvárať podmienky pre jeho vykonanie vrátane prirodzeného povzbudzovania a prípravy na stretávanie sa s druhým rodičom, ktorú je potrebné zo strany matky plnohodnotne rešpektovať a dodržiavať, aby tak jednak bol vytvorený základ na zlepšenie vzťahov medzi rodičmi, budovanie vzťahu otca s maloletým dieťaťom a v konečnom dôsledku, aj z hľadiska jej vlastnej ochrany pred dôsledkami toho, ak by bez ospravedliteľného dôvodu styku otca s maloletým dieťaťom naďalej bránila a tento prostredníctvom správneho smerovania maloletého dieťaťa prípadne marila, v podobe možného diskvalifikovania sa z doteraz nastaveného rozsahu výkonu rodičovských práv a povinností. Treba mať na zreteli, že súd prvej inštancie v danom čase vzhľadom na narušené vzťahy medzi rodičmi (prítomné už v čase predchádzajúceho rozhodovania o dočasnej úprave výkonu rodičovských práv a povinností a styku otca s mal. dieťaťom) naďalej pretrvávajúce do takej miery, že ani v súčasnosti nemožno očakávať vzájomnú efektívnu spoluprácu a zhodu oboch rodičov v otázke styku žalobcu (otca) s dieťaťom. Akékoľvek obštrukcie za strany matky (tiež v rámci prípadného vykonávacieho konania) bez ospravedliteľného dôvodu, ktoré by v styku otca s maloletým dieťaťom naďalej bránili prípadne formou ovplyvňovania maloletého tento úmyselne marila totiž už vo svetle poskytnutej ochrany záujmom mal. dieťaťa, nie sú udržateľné.

32. Uvedené však kategoricky neznamená, že nemôžu existovať okolnosti, odôvodňujúce nesplnenie povinnosti žalovanej pripraviť a odovzdať maloletého jeho otcovi v rámci realizácie styku podľa vykonateľného rozhodnutia súdu. Takouto okolnosťou môžu byť objektívne prekážky najmä na strane maloletého, vyplývajúce typicky napr. z jeho zdravotného stavu. Pokiaľ teda v rozhodnom čase existuje objektívna prekážka pre stretnutie s otcom, túto žalovaná včas otcovi oznámi, a v prípadnom súdnom konaní tohto typu aj následne preukáže, že potom namiesto konštatovať, že splnila prevenčnú povinnosť predísť škode, ktorá by mohla vzniknúť otcovi zbytočným cestovaním za účelom realizácie styku, k naplneniu čoho však v okolnostiach danej veci neprišlo.

33. Vo vzťahu k predmetnému nároku žalobcu na náhradu škody žalovaná namieta i vyčíslenie cestovných nákladov, ktoré boli žalobcovi priznané dôvodiac tým, že žalobca sa do miesta bydliska maloletého za účelom jeho prevzatia dostavil na motorovom vozidle, ktorého nie je vlastníkom, pričom uvedené užíval na základe zmluvy o výpožičke zo dňa 24.09.2021, ktorá je bezodplatným právnym úkonom, a preto žalobcovi nevznikol nárok na paušálnu náhradu cestovných nákladov.

34. Dôvody, pre ktoré vznik zodpovednosti žalovanej za škodu vzniknutú žalobcovi bol vzhľadom na kumulatívne splnenie zákonných predpokladov daný, rovnako ako je daný základ žalobcom uplatneného nároku na náhradu škody vzniknutú v zbytočne vynaložených nákladoch na cestu z Bratislavy do Bojníc a späť, sú podrobne špecifikované v bodoch 21/ až 31/ odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, na ktoré odvolací súd v podrobnostiach odkazuje aby ich nadbytočne nereplikoval a s ktorými, ako správnymi sa tiež identifikuje, keď odvolacie námietky žalovanej spochybňujúce správnosť priznanej výšky náhrady

škody, t.j. zbytočne vynaložených nákladov v tomto smere, považuje sa nedôvodné. V okolnostiach danej veci je žalobca jednoznačne osobou, ktorá má právo na náhradu škody, ktorá mu vznikla v zbytočne vynaložených nákladoch na cestu z Bratislavy do Bojníc a späť, ktorú absolvoval za účelom styku s maloletým osobným motorovým vozidlom, vyčíslenú v zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách, pretože táto právna úprava a ustálená súdna prax obsahu žalobného nároku aj skutočne zodpovedá. Neobstojí v tomto smere ani námietka žalovanej v odvolaní, že žalobca nie je vlastníkom predmetného osobného motorového vozidla, nakoľko podľa zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách, v zmysle ktorého vzniká zákonný paušálny nárok na náhradu bez ohľadu na to, či je použité vlastné motorové vozidlo alebo prenájaté (porovnaj R12/1990). Bez dopadu na tieto závery je tiež námietka žalovanej spočívajúca v tom, že žalobca pri realizácii styku s maloletým použil motorové vozidlo, ktoré užíva na základe zmluvy o výpožičke zo dňa 24.09.2021, ktorá je bezodplatným právnym úkonom, a preto mu neprislúcha nárok na paušálnu náhradu cestovných nákladov. Pravdou síce je, že pojmovým znakom inštitútu výpožičky je bezodplatnosť ako „...právo vec po dohodnutú dobu bezodplatne užívať“, avšak podľa právnej teórie bezodplatnosti zmluvy o výpožičke neodporuje, ak bola dohodnutá určitá náhrada za opotrebenie požičanej veci. Pojmovovo sa tak rozlišuje odplata za prenechanie veci vypožičavateľovi na užívanie v zmysle odmeny a náhrada za opotrebenie veci v zmysle amortizácie, ktorú možno vyjadriť ako rozdiel v hodnote veci v čase prenechania vypožičavateľovi a v čase jej vrátenia, spôsobený jej bežným užívaním (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Českých Budějoviciach, sp. zn. 22Co 577/2003, potvrdený uznesením Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 28Cdo 2369/2003). K namietanému čestnému prehláseniu A. M. D. vypracovanému dňa 02.12.2024, ktoré podľa názoru žalovanej nepreukazuje uzatvorenie dohody zahrňujúcej starostlivosť o vozidlo, odvolací súd uvádza, že nárok na náhradu nákladov za amortizáciu vozidla, by žalobca mal aj bez predloženého čestného prehlásenia, ktoré je v tomto smere irelevantné, nakoľko už z obsahu zmluvy o výpožičke, konkrétne z článku II. bod 5 vyplýva, že žalobca (vypožičavateľ) je povinný chrániť motorové vozidlo pred poškodením, stratou a zničením, čo pri dlhodobom vypožičovaní motorového vozidla predpokladá aj prevádzkové náklady spojené s udrжанím riadneho technického stavu a mobility motorového vozidla. V okolnostiach posudzovanej veci odvolací súd dodal, že vzhľadom na uzatvorenie zmluvy o výpožičke na dobu neurčitú a vzhľadom na časové obdobie, od kedy žalobca motorové vozidlo užíva, nie je možné predpokladať, že by žalobca ako vypožičavateľ užíval vozidlo tak dlhé obdobie bez náhrady. V tomto smere ani obrana žalovanej, ktorou napáda formu právneho úkonu čestného prehlásenia, nebola spôsobilá zvrátiť závery súdu prvej inštancie týkajúce sa priznania výšky cestovných náhrad, a to z dôvodu, že predložené čestné prehlásenie svojim obsahom nepredstavuje dodatok k uzatvorenej zmluve o výpožičke zo dňa 24.09.2021, ale dohodu o znášaní náhrad medzi žalobcom a požičavateľom motorového vozidla, tzv. špecifikáciu povinností vypožičavateľa vo vzťahu k predmetu výpožičky.

35. V konečnom dôsledku neobstojí ani námietka žalovanej (ktorú rovnako produkovala už v prvoinštančnom konaní) o neunesení dôkazného bremena žalobcu v časti spôsobenia škody na jeho výlučnom majetku z dôvodu, že nedošlo k zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Do bezpodielového spoluvlastníctva manželov v zmysle § 143 Občianskeho zákonníka nepatrí vec bez ohľadu na svoju hodnotu a je vo výlučnom vlastníctve toho manžela, ktorého osobným potrebám alebo výkonu povolania slúži (porovnaj R 42/1972). Ide o vec, ktorá slúži výlučne iba jednému z manželov a súčasne neslúži aj druhému manželovi, a to ani jeho osobnej potrebe, ani na výkon povolania, ani na jeho podnikanie a ani na iný účel. V danom prípade však žalobca riadne preukázal uplatnenú škodu spočívajúcu v zbytočne vynaložených nákladoch na cestu z bydliska žalobcu do miesta styku s maloletým, vzniknutú porušením povinnosti žalovanej styk žalobcu so svojim synom umožniť a tiež syna na tento styk s otcom pripraviť, pričom vypožičané motorové vozidlo, ktoré na túto cestu bolo účelne využité (zmluva o predaji vozidla je platnou, v konaní nebol preukázaný opak a žalovaná daný právny úkon nenamietala a nedomáhala sa ani relatívnej neplatnosti), slúži na osobnú potrebu žalobcu a z tohto dôvodu je vo svetle § 143 Občianskeho zákonníka vyňaté z režimu bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu. Odvolací súd považoval pre posúdenie uplatneného nároku žalobcu za významné, že podľa súdnej praxe najvyšších súdnych autorít, do bezpodielového spoluvlastníctva manželov nepatria plnenia vyplývajúce zo zmluvy o výpožičke motorového vozidla uzatvorenej medzi žalobcom a požičavateľom (porovnaj právne závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Cdo 113/1993 (R 71/1994)). Vzhľadom na vyššie uvedené žalobcovi vznikla škoda výlučne v jeho majetkovej sfére a preto uplatňované nároky (zbytočne vynaložené náklady žalobcu) nemôžu byť predmetom bezpodielového spoluvlastníctva manželov podľa ust. § 143 Občianskeho zákonníka. Túto skutočnosť potvrdzuje nielen spôsob užívania dotknutej veci (vypožičané motorové

vozidlo) výlučne žalobcom, ale aj skutkový stav preukázaný v konaní, podľa ktorého manželia dlhodobo nežijú v spoločnej domácnosti.

36. V sporovom konaní o ktoré ide aj v posudzovanej veci platí prejednací princíp, ktorý spočíva v tom, že tvrdiť skutočnosti rozhodné pre posúdenie daného prípadu a navrhovať a predkladať dôkazy pre tieto skutočnosti je zásadne vecou strán sporu, na ktorých spočíva hlavná zodpovednosť za zhromaždenie skutkového podkladu potrebného pre rozhodnutie vo veci samej, teda iniciatíva v tomto smere jednoznačne zaťažuje ich. Rozsah dôkazného bremena vyplýva z hmotného práva, teda z príslušnej hmotnoprávnej normy. V zásade platí, že dôkazné bremeno má ten, komu je podľa hmotného práva na prospech existencia určitej skutočnosti. Ak tak strany nevykonajú, potom postihne tú stranu, ktorá je povinná potrebné tvrdenie vykonať, nepriaznivý procesný následok spočívajúci v tom, že súd rozhodne v jej neprospech. Keďže súd vychádza len zo skutočností tvrdených stranami a vykonáva len tie dôkazy, ktoré tieto navrhli, bolo jednak na žalobcovi, akým spôsobom svoj nárok formuloval a na akých skutočnostiach jeho dôvodnosť zakladal a na strane druhej bolo na žalovanej akú obranu a na akých skutočnostiach založenú zvolila a tiež bolo vecou jej racionálneho posúdenia, či ňou tvrdené skutočnosti je spôsobilá aj preukázať vo vedomí, že pasivita, či nesprávne zvolená argumentácia, jej môžu priniesť negatívne dôsledky v spore, teda nesplnenie si povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti sa nutne musí prejavíť v nepriaznivom meritórnom rozhodnutí pre tú-ktorú stranu, ktorá dôkazné bremeno neunesla, k naplneniu ktorých skutočností aj došlo v posudzovanej veci, keď žalovaná neprodukovala také tvrdenia a dôkazy, ktoré by boli spôsobilé k záveru, že neporušila žiadnu právnu povinnosť v príčinnej súvislosti so vznikom škody na strane žalobcu, čo nemohlo mať za následok iné, ako v jej neprospech vydané rozhodnutie v jeho vyhovujúcej časti.

37. Keďže tak odvolanie žalovanej proti rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcej časti (výrok I.), vzťahujúce sa k nároku na náhradu škody nebolo dôvodným, v tejto časti odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne za použ. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

38. Pokiaľ však ide o rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k trovám konania (výrok III.), odvolací súd po preskúmaní veci a odvolacej argumentácie žalobcu dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti je potrebné zmeniť.

39. Ťažisková námietka žalobcu vo vzťahu k nepriznaniu náhrady trov konania v rozsahu 100 % (výrok III.) má pôvod v tvrdení, že predmetom konania bolo zaplatenie istiny s príslušenstvom, v ktorej bol žalobca 100% úspešný. Výška úrokov z omeškania netvorila samostatný predmet konania, ale len príslušenstvo istiny a preto pri posudzovaní miery úspechu nie sú úroky z omeškania tvoriace príslušenstvo istiny spôsobilé mať na celkový úspech v konaní vplyv. Poukázal v tomto smere na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 27.06.201, č. k. 10CoPr/2/2016 - 361 a Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 4Cob 3/2019 potvrdené rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.1.2021 sp. zn. 1Obdo/18/2020. Žalobca si v konaní uplatnil úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po zmarení styku maloletého dieťaťa s ním, pričom ho nemožno sankcionovať za to, že si v návrhu na podanie platobného rozkazu uplatnil aj úrok z omeškania, keď nemal procesnú možnosť hospodárnejšie a efektívnejšie moderovať svoj nárok, pretože neuplatnením si úroku z omeškania v upomínacom konaní (keďže podľa názoru súdu sa žalovaná dostáva do omeškania až dňom doručenia žaloby, čo má pri inštitúte upomínacieho konania svoje špecifiká vyplývajúce z nedostatočnej právnej úpravy), je rozšírenie žalovaného petitu po vydaní platobného rozkazu sporné a takto bolo žalobcovým procesným postupom možné výšku úrokov z omeškania v nadväznosti na právne posúdenie súdu moderovať. Zdôraznil, že súd v každom konaní, v ktorom pristúpil k moderovaniu výšky úroku z omeškania a zároveň bol úspešný v celom rozsahu nároku na náhradu škody, priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Žalobca mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o nepriznaní náhrady trov konania v rozsahu 100 % je tak v rozpore s princípom právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí.

40. Rozhodovanie o náhrade trov konania tvorí integrálnu súčasť súdneho konania.

41. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

42. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

43. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

44. Podľa čl. 4 ods. 1, 2 základných princípov CSP, ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci. Ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

45. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania odôvodnil tým, že žalobca sa v konaní voči žalovanej celkovo domáhal zaplata sumy 152,66 eur (vrátane úroku z omeškania pričom žalobcom uplatňovaný úrok z omeškania súd vyčíslil ku dňu rozhodnutia súdu), súd mu priznal sumu celkom 134,74 eur (vrátane úroku z omeškania vyčísliac tento ku dňu rozhodnutia súdu). Žalobca tak mal podľa názoru súdu v konaní úspech v rozsahu 88,26 %, úspech žalovanej v konaní predstavoval 11,74 % (keď súd prihliadol k tomu, že čiastočné zastavenie konania o časť obdobia úroku z omeškania procesne zavinil žalobca). Čistý úspech žalobcu potom predstavoval podľa súdu 76,52 % (88,26 % - 11,74 %), v ktorom rozsahu súd žalobcovi nárok na náhradu trov konania aj priznal.

46. Posúdením rozhodujúcich skutočností sa odvolací súd s vyššie uvedeným postupom súdu prvej inštancie pri hodnotení pomeru úspechu strán v predmetnom spore nestotožňuje. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že žalobca si uplatnil podanou žalobou proti žalovanej nárok na náhradu škody vo výške 130,87 eur s úrokom z omeškania vo výške 6,25 % ročne zo sumy 130,87 eur od 18.09.2022 do 25.11.2024, v priebehu konania vzal späť žalobu o zaplata časti istiny 0,01 eur a úrok z omeškania vo výške 6,25 % ročne zo sumy 130,87 eur od 18.09.2022 do 25.11.2024, ale súčasne rozšíril žalobu v časti úroku z omeškania tak, že sa voči žalovanej domáhal zaplata sumy 130,86 eur spolu s 8,4 % ročným úrokom z omeškania od 26.11.2024 do zaplata. Súd prvej inštancie mu priznal 130,86 eur spolu s 8,4 % ročným úrokom z omeškania od 26.11.2024 do zaplata, vo zvyšku konanie zastavil. Žalobca tak bol úspešný nielen čo sa týka celej istiny, ale aj v časti príslušenstva za obdobie od 26.11.2024, a to až do zaplata, teda nie iba do rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý rozhodol rozsudkom dňa 03.04.2024. Úrok z omeškania uplatnený žalobou totiž plynul a plynie aj po rozhodnutí súdu prvej inštancie, pretože zo žiadneho dôkazu nevyplývalo, že by žalovaná svoju povinnosť splnila dňom rozhodnutia súdu prvej inštancie. V dôsledku uvedeného možno konštatovať, že sa ďalej menil, resp. mení aj pomer úspechu strán v spore (s prihliadnutím aj na čiastočné späťvzatie) v nadväznosti na plynutie doby omeškania so splnením povinnosti uloženej žalovanej napadnutým rozsudkom, preto pomer úspechu ustálený súdom prvej inštancie nezodpovedá skutočnosti. Súdom prvej inštancie zvolený postup pri zohľadnení neúspechu v časti žalobou uplatneného a nepriznaného (späťvzatého) príslušenstva by bol namieste vtedy, ak by už nárok žalobcu na úrok z omeškania po rozhodnutí súdu prvej inštancie vôbec neplynul, lebo len vtedy by bolo možné presne ustáliť pomer úspechu a neúspechu strán sporu. Navyše je potrebné si uvedomiť, že žalobca síce vzal nárok na úrok za určité obdobie späť, ale zároveň uplatnil úrok vyšší, ktorý mu bol aj priznaný súdom.

47. Odvolací súd nespochybňuje, že je tu prítomné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 1MCdo/1/2004 zo dňa 27.04.2004, v zmysle ktorého „Procesný úspech žalobcu v časti týkajúcej sa celej žalovanej pohľadávky a jeho neúspech iba v časti príslušenstva žalovanej pohľadávky (v úrokoch z omeškania) nemožno v odôvodnených prípadoch (pri rozhodovaní o náhrade trov konania) považovať „za neúspech v pomerne nepatrnej časti“ podľa ustanovenia § 142 ods. 3 O.s.p., ale za „čiastočný úspech“ v zmysle ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p.“ Vo vzťahu k nemu pokiaľ ide o aplikáciu jeho záverov na podmienky tejto veci odvolací súd uvádza, že v tam posudzovanom prípade však bola zamietnutá žaloba v celom uplatnenom úroku z omeškania, ktorého výška po vyčíslení v čase rozhodnutia konajúceho súdu predstavovala cca polovicu uplatnenej istiny a uvedené rozhodnutie reflektovalo právnu úpravu trov konania podľa Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.), ktorá bola účinná do 30.06.2016. Od 01.07.2016 je účinný Civilný sporový poriadok (CSP), ktorý v súvislosti s právnou úpravou pomerného delenia náhrady trov konania na rozdiel od § 142 ods. 3 O.s.p. už neobsahuje pojem „neúspech v pomerne nepatrnej časti“. Ústavný súd v náleze pod sp.zn. III. ÚS 475/2018 zo dňa 04.02.2021 uviedol, že „Zmyslom novej právnej úpravy Civilného sporového poriadku

nebola snaha zákonodarcu sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania koncepcne celkom odchyliť od pravidla pôvodne vyjadreného v paragrafe 142 ods. 3 O.s.p.. Záver súdu absolútne vylučujúci osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, nemožno akceptovať a takáto interpretácia § 255 Civilného sporového poriadku nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky“.

48. V posudzovanej veci nejde o situáciu, že by výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu a je zrejmé, že žalobca čiastočne procesne zavinil zastavenie konania (analogicky mal neúspech) v časti uplatneného úroku z omeškania, preto by sa prísne formalisticky náhrada trov konania mala pomerne rozdeliť v zmysle § 255 ods. 2 CSP v spojitosti s § 256 ods. 1 CSP. Napriek tomu odvolací súd z dôvodov uvedených v bode 46/ tohto rozsudku dospel k záveru, že v posudzovanej veci nie je namieste celkom bezvýhradne aplikovať ust. § 255 ods. 2 v spojitosti s § 256 ods. 1 CSP a za použitia čl. 4 ods. 2 základných princípov CSP sám „dotvoril“ právnu normu riadiac sa pritom kritériom racionálneho zákonodarcu, podľa ktorej v prípade neúspechu strany sporu (zavineného zastavenia konania) len v nepatrnej časti možno jej priznať plnú náhradu trov konania. Z tohto dôvodu, a tiež s prihliadnutím na princíp právnej istoty uzavrel, že žalobcovi, ktorý bol plne úspešný v predmetnom spore vo veci samej, pokiaľ ide o istinu 130,86 eur aj s 8,4 % ročným úrokom z omeškania za obdobie od 26.11.2024 až do zaplatenia istiny a procesne zavinil zastavenie konania (analogicky bol neúspešný) len v časti istiny 0,01 eur a úroku z omeškania vo výške 6,25 % ročne zo sumy 130,87 eur od 18.9.2022 do 25.11.2024, patrí náhrada trov konania v plnej výške. Zohľadnil pritom aj ustálenú rozhodovaciu činnosť v obdobných sporoch strán sporu, na ktorú poukázal žalobca vo svojom odvolaní, ktoré rozhodnutia sú uvedené v odôvodnení rozsudku. Z aktuálnej rozhodovacej činnosti týkajúcej sa sporových strán odvolací súd poukazuje napríklad na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne pod sp. zn. 8Co/2/2025 zo dňa 26.03.2025, ktorým odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania a priznal žalobcovi nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % a tiež rozsudok zo dňa 25.02.2025 č. k. 27Co/11/525 - 196, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej - vyhovujúcej časti (výrok I.) a v súvisiacej časti o trovách konania (výrok III.) posúdil žalobcu za v ťažiskovom rozsahu úspešného, keďže súd prvej inštancie svojím rozhodnutím jeho žalobe v ťažiskovej časti vyhovel (s výnimkou časti nepriznaných úrokov z omeškania 5 % ročne zo sumy 144,18 eur od 23.01.2022 do 26.04.2024 a vo svetle zásady úspechu žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, ktoré mu v súvislosti s uplatnením práva vznikli, od ktorých záverov nebol dôvod sa odchyliť ani v okolnostiach posudzovanej veci. Pokiaľ žalovaná poukazuje na rozhodnutie odvolacieho súdu pod sp.zn. 27Co/3/2025 zo dňa 28.01.2025, v rámci ktorého bolo o náhrade trov konania rozhodnuté podľa § 255 ods. 2 CSP, odvolací súd pripomína, že nešlo o absolútne identické okolnosti veci.

49. Vychádzajúc z vyššie uvedených záverov, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej – vyhovujúcej časti výroku I., ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 130,86 eur s 8,4 % ročným úrokom z omeškania od 26.11.2024 do zaplatenia ako vecne správne za použ. § 387 ods. 1 CSP potvrdil a rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP v napadnutej – súvisiacej časti o trovách konania (výrok III.) zmenil tak, že žalobcovi priznal nárok voči žalovanej na náhradu trov konania vzniknutých pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %.

50. V konečnom dôsledku bolo potrebné rozhodnúť tiež o náhrade trov konania medzi stranami sporu vzniknutých stranám sporu v odvolacom konaní.

51. Rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou konania. Zmyslom a účelom náhrady trov v konaní pred všeobecným súdom, je poskytnúť úspešnému účastníkovi, alebo účastníkovi, ktorému to priamo priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel, alebo bude musieť nepochybné zaplatiť, pričom by ich nemusel zaplatiť, ak by tu takéto konanie pred všeobecným súdom či už nebolo vôbec, alebo netrvalo dlhší čas. Inštitút náhrady trov konania teda plní v zásade nielen preventívnu, ale aj reparačno-satisfakčnú funkciu. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne súd aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

52. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

53. Podľa § 396 ods. 2 CSP ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

54. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

55. Keďže žalobca v odvolacom konaní zaznamenal plný úspech, odvolací súd za aplikácie ust. § 255 ods. 1 CSP v spojitosti s ust. § 262 ods. 1 a § 396 ods. 2 CSP mu priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

56. O výške náhrady trov konania žalobcu vzniknutých tak pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

57. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).